

סימן כב

הזמנת אורחים לשבת כשידוע שהם יבואו ברכב

ראשי פרקים

שאלה

- א. 'לפני עיור' בהזמנת מחללי שבת לסעודה
 ב. 'לפני עיור' באיסור קל כדי להציל מאיסור חמור
 ג. איסור מסית
- ד. השתתפות בערבי 'בינגו'
 ה. לימוד בחברותא עם אשה
 ו. צירוף יהודים רפורמים וקונסרבטיבים למנין
 ז. איסור חדש

* * *

שאלה*

בענין זה יש להבדיל בין הזמנת האורח לסעודת הלילה לבין הזמנתו לסעודת היום. אורח לליל שבת יש להזמין מבעוד יום ולהציע לו בכנות להישאר כל השבת. אם הוא יסרב להישאר ויחליט לחזור לביתו בשבת זוהי החלטתו האישית ואין כאן משום 'לפני עיור', וזאת משני טעמים. ראשית, מפני שהמזמין דאג לכך שהאורח לא יצטרך לחלל שבת, אלא אדרבה החלטת האורח לחלל את השבת עומדת בניגוד לתוכן ההזמנה. ושנית, משום שהאורח אינו מחלל את השבת בשעה שהוא נענה להזמנה אלא רק אחר הסעודה בשעה שהוא חוזר לביתו, ונמצא שההזמנה גופא אינה מביאה בעליל לידי חילול שבת אלא רק גורמת אותה בעקיפין. (וכדמות ראה לכך יש להביא מן המג"א סי' קסט ס"ק ו' שחילק לדעת הב"ח בין הכשלת השמש באיסור אכילה ללא נט"י לבין איסור אכילה ללא ברכה, משום שהאיסור נעשה לאחר זמן).

במענה לשאלות השליחים המשרתים ברחבי הגולה, האם מותר להם להזמין אורחים לביתם או למקומות שהקהילה מייעדת לאירוח לשם חיזוק הזהות היהודית, כאשר ידוע לכל שאורחים אלו עתידים לנסוע ברכבם ולחלל את השבת. הניסיון מלמד עד כמה חוויה שבתית זו היא משמעותית ביותר עבור יהודים אלו, הרחוקים מתורה ומצוות, ולא פעם עומדים על סף התבוללות. הריני להשיבך על שאלה כבדה זו ועל שאלות נוספות:

א. 'לפני עיור' בהזמנת מחללי שבת לסעודה

הנחת היסוד של השאלה היא, שהדרך היחידה לקרב אנשים רחוקים מיהדות לתורה ומצוות היא ע"י הזמנתם לסעודת שבת, ולשתפם באווירת השבת המשפחתית.

* לרב זאב שוורץ מנכ"ל 'תורה מציון'.

ב. 'לפני עיור' באיסור קל כדי להציל מאיסור חמור

אך כפי שהבנתי הצורך לקרב אנשים לאווירת השבת יכול להיעשות דווקא ביום, כשהזמן ארוך יותר ואפשר לשתפם בלימוד פרקי אבות בבית הכנסת ועוד. לכן נראה שבשעה"ד ניתן להתיר להזמין יהודים אלו לסעודת השבת, ולסמוך על השיקולים הבאים:

ראשית כל, יש להזמין לכתחילה לכל השבת ורק אם בכל זאת המוזמן מצידו יעתר להזמנה חלקית בלבד, יש להסכים לכך ולהציע לו להישאר עד סוף השבת (ויש להניח שבשבת חורפית שהיא קצרה גדל הסיכוי שהוא יקבל את ההצעה). וזאת בהסתמך על כמה ספקות:

יתכן שהאורח המוזמן היה נוסע בלאו הכי למטרה אחרת ואולי אף נסיעה ארוכה יותר, או היה עוסק במלאכות אחרות שמספרן וחומרתן גדולים יותר מאיסור הנסיעה לבית המארח, בידיעה שבכל משך שהותו בבית המארח קרוב לודאי שלא יעשה שום מלאכה. וכמקור להיתר זה יש להביא את דברי הגרעק"א (על שו"ע י"ד סי' קפא) שמשמע ממנה, שמותר לעבור על לפנ"ע אם ע"י

ואמנם מצאנו שאסור לאדם להכשיל את חברו בעבירה, אפילו בעקיפין, ברם בנד"ד נראה להקל בהכשלה עקיפה מעין זו לצורך המצוה החשובה של קירוב רחוקים והצלתם מהתבוללות, כמו שהתירו לתת אוכל בפני מי שאינו מברך לצורך מצות צדקה (ע"ן בתשובות אחרות בנושא 'לפני עיור' סי' יח, כב, כג). ומלבד זאת, כל עוד חילול השבת אינו ודאי אנו רשאים לתלות בהיתרא שמא יתרצה להזמנה בסופו של דבר ויישאר בביתו של המארח עד סוף השבת, או שיחזור לביתו בדרך המותרת, כגון על ידי נהג גוי או ברגל במקום שהדבר אפשרי.

אך באשר לאורח המוזמן לבוא ביום השבת, וברור לנו שהוא יבוא ברכב ויחלל את השבת, יש בהזמנה זו משום 'לפני עיור' מן התורה ואין עצה ואין תבונה נגד ה'. שהרי המזמין הוא הגורם הישיר והבלעדי לחילול השבת של האורח, והרי זה כמושיט כוס יין לנזיר בתרי עברי נהרא. שכן בהזמנה זו יש תרתי לגריעותא, גם מצד כוונת המזמין שגורם לחבירו לנסוע בשבת בהזמנה זו עצמה, וגם מצד שעת העבירה שהיא נעשית בה בעת שהוא מקיים את מצות המזמין¹.

1. הערת עורך: בתשובה אחרת (סי' יח) הובאה דעת הגרשז"א שאין איסור 'לפני עיור' במקום שהמכשיל אינו נותן 'חפצא' ממשית, כמו הושטת כוס יין לנזיר. ואף בנד"ד נראה שהזמנת האורח אינה חפצא ממשית אלא אמירה מופשטת בעלמא. אם כי, לא מצאנו במפורש הבחנה מעין זו, ואדרבה מצאנו שאיסור 'לפני עיור' כולל גם נתינת עצה רעה, ואולי יש להוכיח משם שלא כגרשז"א.

סוגיית "וכי אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חברך" (שבת ד, א). שהרי לדברי השואלים הזמנת יהודים רחוקים אלו לסעודת השבת היא הדרך היחידה לקרבם ליהדות, ובלעדיה יש חשש שיתרחקו ממנה עד כדי חשש חמור לטמיעה והתבוללות. ואם כן, איננו צריכים לדון רק על חילולה של שבת זו אלא על החשש לחילולן של כל השבתות ואי קיומן של כל המצוות, וחזרנו לסברא שהכשלה קלה בהווה עדיפה על שמד מוחלט בעתיד.

ומצינו שהתירו בתנאים מסויימים לאב לחלל שבת כדי להציל את בתו שנתפסה לשמד (שו"ע סי' שו סעי' יד שפסק כמסקנת התוס' ולא כמסקנת הרשב"א, ועיין שם במשנ"ב ס"ק נו שהיקל במקום שמד אפילו היכא שפשעה). מכח הסברא "חלל עליו שבת אחת כדי שיקיים שבתות הרבה" (יומא פה, ב). וק"ו שמותר לעבור על ספק לפני עיור כדי שיקיים שבתות הרבה, ומשום כך יש מקום להתיר בשעה"ד זו להזמין לסעודת שבת אפילו ביום, אם אין אפשרות להזמין בלילה. (ועיין במאמרו של מו"ר הרב ישראל: "פיקוח נפש בהצלה רוחנית" – תחומין ב, שדימה את המאמץ להציל את רוח האדם משמד למאמץ להציל את גופו מן הסכנה, וכידוע ספק פקוח נפש דוחה את השבת).

ג. איסור מסית

והנה הגר"מ פיינשטיין ('אגרות משה' אורח ח"א סימן צט) העלה נימוק נוסף לאיסור להזמין לשבת אנשים רחוקים שודאי עלולים לנסוע ברכב לביכ"נ בשבת, משום שיש בזה איסור נוסף של הסתה לדבר עבירה, וכפי שמצאנו במסית ומדיח. וז"ל: ולהזמין את הרחוקים באופן שאי אפשר

כך יימנע מן הנכשל לעבור עבירות אחרות רבות יותר. וכעין זה כתב בשטמ"ק (ב"מ ה, ב) בשם הריטב"א, שאם הנכשל עובר בלאו הכי על אותה עבירה עצמה, אין על המוסיף להכשילו משום 'לפני עיור'.

אלא שהגרעק"א דן במצב ודאי שבו ה"מכשיל" מונע עבירות אחרות להדיא, ואילו בנידון דנן אנו מסופקים בכך. אמנם סביר להניח שהזמנתו של יהודי רחוק לשבת תמנע ממנו לעבור על עבירות רבות יותר, אך יתכן גם להיפך, שאדרבה דווקא אנו נגרום לו לעבור עבירות רבות יותר, וא"כ יצא שכרנו בהפסדנו.

ויש להדגיש שספק זה חמור יותר מספק רגיל שהקלו בו באיסור "לפני עיור", כמבואר במשנה (שביעית פ"ה, מ"ח) שבהיתרא תלינן. ומשום כך התירו למכור לחשוד על השביעית פרה חורשת, ולתלות שמא הקונה זקוק לפרה לשחיטה ולא לחרישה. אך יש לחלק בין סוגיא זו לנד"ד, כי שם הספק נוגע לעצם איסור החרישה, ויתכן שהקונה לא יעשה שימוש בפרה זו לחרישה. אך בנד"ד ברור לנו שאם נזמין מחלל שבת לסעודה הוא יבוא ברכבו כיון שהוא גר במקום רחוק, אלא שאנו מסופקים שמא בלעדינו הוא ייסע מרחק גדול יותר, ואז אנו מצילים אותו מאיסור גדול יותר. אך מאידך יתכן גם להיפך שבלאו הכי לא היה נוסע כלל, ולא היה עושה מלאכה אחרת, ולכל הפחות יש כאן ספיקא דאורייתא, ובספק כעין זה אזלינן לחומרא. ועל כן אין לתלות להיתרא ולהקל מטעם זה, אלא שמ"מ אין כאן איסור ודאי מכח הסברא שכתבנו, ויש להסתמך עליה לפחות כסניף להתיר. שנית, יש לדון בשיקול נוסף לקולא מכח

שהמוסת לא עבד ע"ז בפועל היהו נהרג, ולמד זאת מ"לא תחמוד" ו"לא תכסה".

ב. מסית ליתר העבירות שבתורה שדינו קל יותר, ואם טען בעצמו "דברי הרב ודה"ת דברי מי שומעין" – אמנם שומעין לו, אך אם לא טען כך בעצמו אין אנו טוענים זאת בעבורו. וכמו כן, אין אנו דנים אותו אלא במקום שהמוסת עבר את העבירה בפועל.

ומכאן יש ללמוד אף לנד"ד שהמכשיל את חבירו בעבירה לא גרע מן המשלח שליח לדב"ע, ואם טען "דברי הרב ודה"ת דברי מי שומעין" – שומעים לו ונפטר בטענה זו מאיסור מסית, אך אם לא טען לא טוענים לו. ואכן הגרמ"פ רמז לזה במש"כ "ולא ילמדו עליו סגוריא".

אך בסוף דבריו ה"ד רמ"ה' הקשה על עצמו, שלא מצינו בכל הש"ס הבחנה זו בין המשלח לדבר עבירה שטוען בעצמו לבין זה שאינו טוען בעצמו, ונשאר בצ"ע. ועיי"ש בפ"י הרי"פ שתמה על הרמ"ה תמיהות נוספות. ואם כן קשה לסמוך על ה"ד רמ"ה', הן משום שהוא יחיד ברעיון זה והן משום שהוא עצמו מסופק בו.

(ובאמת כל הלימוד מהנחש אינו פשוט שהרי פרשת הנחש היא עמוקה מני ים ומי ימצאנה ו"כבוד א-להים הסתר דבר", עיין מו"נ ח"ב פ"ל ובפי' האברבנאל במקום, ועוד שכל מעשה הנחש אינו כפשוטו. והבו דלא להוסיף על דברי הגמרא, שאמנם למדה ממה שנראה כפשוטו של מקרא שאין טוענין למסית, וסברה שכשם שלא טענו לנחש כך אין לטעון למסית. אך אין להסיק מסוגיא זו מסקנות הלכתיות לנושאים אחרים).

ולכאורה היה מקום לסברת הגרמ"פ רק לענין חילול השבת משום דדמי לעבודה זרה, וכפי שהמומר לחלל שבת בפרהסיא הוקש לעובד ע"ז ושניהם מומרים לכל

שיבואו בלא חלול שבת ודאי אסור, והוא עוד גרוע מאיסור לפנ"ע שהרי הוא **עוד באיסור מסית**. ואף שאיסור מסית לחיוב סקילה הוא רק מסית לעבוד עכו"ם, מ"מ לענין האיסור ועונש כלפי שמיא בכל החומר **שאינן טוענין למסית יש בכל האיסורים**.

וראיתו מנחש הקדמוני שלא החטיא את חוה בחטא עבודה זרה אלא רק באיסור לשעתו שלא לאכול מעץ הדעת, ואעפ"כ משם למדה הגמרא (סנהדרין כט, א) שאין טוענין למסית. הא חזינן שאיסור מסית ישנו בכל עבירה, ורק לענין עונשין בדיני אדם קמ"ל שעונשים רק על מסית לע"ז, אבל האיסור קיים בכל העבירות ואף בדיני שמים יענש, ולא ילמדו עליו סגוריא.

ויש להעיר על ראייה זו מחטא עץ הדעת, שאמנם ראייה יפה היא וראויה לגאון שכמותו, אך אם לדין יש תשובה. וכבר עמדו רבים לפניו על קושייתו, שלכאורה לא היה שם איסור ע"ז ומדוע הוא נחשב למסית, ויישבו אותה בדרכים אחרות. ועיין בפ"י המהרי"פ פערלא לסהמ"צ לרס"ג (ח"ג עונש כד-כה) שהביא בשם הר"מ מקוצי, החזקוני והרע"ב שהנחש הקדמוני הסית את אדם וחוה גם לע"ז. וא"כ אין ללמוד משם לעבירות אחרות.

אך מאידך, לכאורה יש לו תנא דמסייע ליה והוא ה"ד רמ"ה' (לסנהדרין, שם) שחילק בין שני סוגי מסית, ולכל אחד מהם דין שונה:

א. מסית לע"ז שהוא חמור ועליו נאמר "לא תחמוד ולא תכסה", ומשום כך אין מקבלין את טענותיו, וגם אם יטען "דברי הרב ודברי התלמיד, דברי מי שומעין" – אין שומעין לו. יתרה מזו, אפילו במקום

רצה רק להדגיש את חומרת המעשה של המזמינים אנשים לביכנ"ס בשבת כשידוע לכל שהם עתידים לבוא לשם ברכב. וראה צורך להדגיש שאין בהזמנה זו שום תועלת, אלא אדרבה יש כאן גם "לפני עיוור" וגם מעין הסתה, אך הוא לא התכוון לדין הסתה ממש.

ואכן גם אני הק' מצרף את הערתי וגערתי לגערתי, בענין חגיגות בר מצוה הנערכות בשבת כשיש חשש ברור לחילול שבת מצד המשפחה. איזו תועלת חינוכית תצמח לנער בר המצוה מחילול השבת? הרי נזקו רב מתועלתו! ולו יישר חילי אבטליניה. ובישיבתנו הק' ברמת גן המלצנו לבני מצוה רבים לחגוג את יום היכנסם לעול מצוות בימי שני וחמישי, שיש בהם קריאה קצרה בתורה המתאימה יותר לאירוח ציבור חילוני בבית הכנסת, ואין מניעה מלצלם את האירוע. ובשעת הצורך אפשר לקיים אירועים מעין אלה גם בתפילת המנחה, כשמסתמא בין האורחים הבאים לשמחה יש עשרה שלא שמעו את קריאת התורה בבוקר... (עי' לעיל סי' יט).

אך במקום שהתועלת מן האירוח בשבת ניכרת לעין, כגון בנד"ד, שכל כוונת המזמין היא לקרב את המוזמן ולהכניסו תחת כנפי היהדות, והדבר נעשה רק לאחר שבדק היטב ולא מצא דרך אחרת אלא להזמינו לביתו, והוא מצידו מציע לו בכנות לשבות עמו את כל השבת ורק מצד המוזמן הוא מתעקש לבוא בעיצומו של יום השבת, ודאי שאין להגדיר זאת כמי שכוונתו חלילה להסיתו ולהדיחו.

ד. השתתפות בערבי 'בינגו'

עוד נשאלתי: האם מותר וראוי

התורה כולה כמבואר בחולין (ה, א). וברש"י (שם, ד"ה אלא) נתן טעם להיקש זה:

האי תנא חמירא ליה שבת כעבודת כוכבים, דהעובד עבודת כוכבים כופר בהקב"ה והמחלל שבת כופר במעשיו ומעיד שקר שלא שבת הקב"ה במעשה בראשית. ולפי"ז היה מקום לומר שיש דין מסית בחילול שבת כשם שיש מסית בע"ז.

מיהו, דווקא מדברי רש"י יש ללמוד, שההיקש בין שבת לע"ז מוגבל לדברים מסוימים בלבד, כגון קבלת קרבנות מפושעי ישראל ונאמנותם בכשרות. ורק לעניינים אלו חילול שבת דומה לע"ז, כי מי שמחלל שבת אי אפשר לסמוך עליו לענין כשרות, שהרי הוא כופר בעובדה שה' ברא את העולם, וכתוצאה מכך ודאי הוא כופר גם בתורה מן השמים. שכן השבת היא הבסיס לקבלת התורה כולה, ומבחינה זו היא אכן דומה לע"ז, שאף היא הבסיס לכל התורה כולה, כי מי שכופר בה' כופר כמובן גם בתורתו. אך כל הדמיון מצטמצם רק לענין זה, ואילו לנושאים אחרים אין ספק שהמחלל שבת אינו עובד ע"ז ממש. (ואף שאסרו יין של מחלל שבת כשם שאסרו את יינם של העכו"ם, אינו אלא משום קנס כפי שכתב החת"ס י"ד סי' קכ). ובפרט בנד"ד שאנו עוסקים בתינוקות שנשבו ודאי אין לומר עליהם שהם כופרים בעיקר.

וכתב הגה"מ (הל' ממרים פ"ו אות ח) שאין דין מסית באב כהן שאומר לבנו להיטמא למתים. ודרשת חז"ל את הפסוק: "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו – כולכם חייבים בכבודי" (יבמות י, א) משמע שאין דין מסית גם בחילול שבת, יעו"ש"ה. ולענ"ד יתכן לומר שגם הגר"מ פישטיין לא התכוון לאיסור מסית כפשוטו, אלא

ובאדיבות שלא ניתן לקיים את השיעור כצורתו המקורית ויש ללמדה בעמידה רק ראשי פרקים על רגל אחת.

אך המלמד כמה נשים יחד דינו ככל מורה בכיתת נשים, שהדבר מותר במקום שאין איסור ייחוד.

ו. צירוף יהודים רפורמים וקונסרבטיבים למניין

עוד שאלת: האם ניתן לצרף יהודים שאינם נמנים על הזרם הדתי האורתודוקסי לתפילה במנין?

אמנם הריפורמה נתפסת בעינינו כמין דת אחרת, שכן הורתה ולידתה היו בצילה של הנצרות מתוך רצון לחקות אותה במבנה ביהכ"נ ובצורת התפילה בישיבה מעורבת, בנגינת העוגב, בשפה, ובעיקר בביטול המצוות המעשיות והמרתן בהצהרות ספיריטואליסטיות והומניסטיות. אך כל זה אינו נוגע ליהודי הרפורמי כפרט, אלא רק לתופעת הריפורמה בכללה. וכל עוד אמו יהודיה, והוא עצמו אינו משומד כיון שלא טבל להשתמד ל"ע לדת אחרת, הרי הוא יהודי לכל דבר כדין ישראל שחטא שישראל הוא. הוא אינו שונה מישראל חילוני שנהגו לצרפו למנין בשעת הצורך. ואע"פ שסביר להניח שהוא מחלל שבת בפרהסיא שאינו מצטרף למנין (עיין במשנ"ב סי' נה ס"ק מו-מז, ועיין עוד בספרי באהלה של תורה ח"ב, סי' פב שהארכתי בגדר זה של צירוף למנין), שאני הכא כיון שהוא בגדר 'תינוק שנשבה' ואינו שומר מצוות בגלל החינוך הלקוי שקיבל.

ככלל יש לומר, הויכוח שלנו אינו עם היהודים הרפורמים מן השורה, שיתכן והם סבורים בתמימותם שזה כל מה שנדרש מהם, וזוהי יהדותם. הויכוח שלנו הוא עם מנהיגיהם האידיאולוגיים –

לשליחים להשתתף בערבי בינגו הנערכים במסגרת הקהילה.

לכאורה אירוע מעין זה הוא מושב לצים, ואין מקומו של בן תורה באירוע כזה. אך אם מטרתו גיוס כספים למטרות ערכיות יש מקום להגדירו עפ"י תועלתו, וא"כ אינו מושב לצים. מה גם שהמוזמנים לערב כזה מן הסתם לא היו עוסקים בתורה באותו הזמן אלמלא הבינגו, וכל אירוע חברתי בקהילה היהודית קושר אותם ליהדותם.

עם זאת הייתי מציע שהאברך, למרות שהוא בין המארגנים ואולי אף צריך להימצא במקום, ימצא לו עיסוק מכובד ולא ישתתף בעצמו במשחק יחד עם כולם.

ה. לימוד בחברותא עם אשה

עוד נשאלתי בנוגע ללימוד יהדות בחברותות מעורבות גברים ונשים.

יש להימנע מלימוד בחברותא עם אשה, גם כאשר אין איסור ייחוד. כי בלימוד בחברותא עם אשה אחת נוצר קשר אישי בין שני הלומדים, וגם אם הוא קשר רוחני סוף סוף הוא קשר בין איש ואשה ויש להימנע ממנו. ולא דמי לשיבת עבודה בין מנהל ירא שמים למזכירתו, אם כי גם שם יכול להתפתח קשר כזה וד"ל, אך כיון שהנושאים הנידונים הם טכניים ויבשים לא נוצרת אותה הקירבה הנפשית הנוצרת בין שנים העוסקים יחדיו בלימוד רוחני משותף. (עיין מהר"ל פי' דרך החיים לאבות פ"ג מ"ב).

וגם כשהוזמנו כמה נשים לשיעור, אך בפועל לא הגיעה אלא אשה אחת, ויש חשש שמא היא תיפגע אם הלימוד לא יתקיים, יש להסביר לה בעדינות

הנמנעים מלסמוך על היתרו של הב"ח. לכן אם אפשר למצוא קמח אחר, בודאי שמן הראוי להעדיף את הקמח הישן על החדש.

אך כדאי גם לברר את המציאות, אם רוב הקמח הוא מן החדש או שמא רוב הקמח הוא ישן ורק מיעוט מן החדש. במקרה כזה יש מקום להתיר גם לכתחילה לקנות סתם לחם, מתוך הנחה שרובו מן הישן. (עיינו שם בטור וברמ"א סעי' ג).

הראבי"ס. הללו מזייפים את היהדות ואינם רבנים, ואין לתת להם שום לגיטימציה.

ז. איסור חדש

חדש אסור מהתורה. יש שנהגו לסמוך בשעת הדחק בחו"ל על הב"ח (יו"ד סי' רצג ס"ק א), הסובר שחדש הגדל בחו"ל בקרקע של גוי אינו אסור משום חדש. אולם פוסקים רבים כמו השו"ע והט"ז חלקו עליו, ויש

סימן כג

אמירה בשבת למי שנוהג היתר

יומיים ביוה"כ

ד. אמירה כשיש מחלוקת בדיון או במנהג

מסקנות

נספח: בן חו"ל שיש לו מפעל בארץ ביו"ט

שני

* * *

א. מחלוקת הרשב"א והר"ן

שנינו במסכת שבת (קנא, א): מותר לאדם לומר לחבירו שמור לי פירות שבתחומך, ואני אשמור לך פירות שבתחומי.

ובחידושי הרשב"א (שם) למד מדין זה עיקרון כללי הנוגע לענייננו:

דמהא שמענינן, דישראל שקיבל עליו שבת קודם שחשיכה מותר לומר לישראל חבירו לעשות לו מלאכה פלונית, **הואיל והיא נעשית בהיתר לעושה אותה.**

כלומר, די בעובדה זו שחבירו מותר בדבר כדי להתיר לבעל הפירות לומר לו

ראשי פרקים

שאלה

א. מחלוקת הרשב"א והר"ן

ב. איסור אמירה לאחר מטעם שליחות

ג. איסור אמירה במי שנוהג להתענות

שאלה

אדם שמחמיר על עצמו שלא לטלטל בשבת ברה"ר שיש בה עירוב, אך אשתו מקילה וסומכת על העירוב. האם הוא רשאי לומר לאשתו לטלטל?

וננסח את השאלה בצורה כללית יותר: הנוהג איסור בשבת על פי פסיקה מסוימת, אך יש פוסקים אחרים המתירים, וכגון במחלוקת שבין המחבר לרמ"א אם יש רה"ר בזמן הזה. האם מותר לו לומר למי שנוהג היתר בדבר, לעשות עבורו בשבת את אותו הדבר שהוא נוהג בו איסור?